

Birinin Hikayesinde

– Korhan-Kulce · 16 Ekim 2025

Sabah yine aynı sessizlik.

Pencerenin önünde oturuyorum. Güneş, karşı binanın duvarına tam o alışılmış açıyla vuruyor. Ne bir eksik, ne bir fazla. Zaman sanki her sabah aynı sahneyi yeniden oynatıyor bana. Düşünmemeye çalışıyorum. Ya da belki de gerçekten hiçbir şey düşünmüyorum. Belki bu hâlim, en dürüst hâlim.

Son zamanlarda insanların bana kızgın olduğunu hissediyorum. Bunu söylemelerine gerek yok. Bakışlarından belli. Sanki içlerinden biriken bir şey, yanımdan geçerken havaya karışıyor ve ben onu soluyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki sustuğum için... Belki de konuştuğumda doğru kelimeleri bulamadığım için. Bazen ağzımdan çıkan bir cümle, bambaşka bir kulakta yabancılaşıyor. Ben anlatmaya çalıştıkça, onlar daha çok uzaklaşıyor. Ve bir noktadan sonra anlatmanın da anlamı kalmıyor.

Hiçbir zaman kötü biri olmak istemedim.

Ama onların hikâyelerinde hep aynıyım: uzak duran, duygusuz, bencil adam. Birinin gözyaşında neden, bir başkasının öfkesinde suçlu. Sanki herkesin hikâyesinde benim için ayrılmış tek bir rol var ve ben ne yaparsam yapayım sahneye hep o kılıkla çıkıyorum. Oysa ben sadece kendi sessizliğime sığınıyorum. Gürültünün içinde kaybolmamak için, konuşmamayı seçiyorum. Ama bu da birilerini kırıyor. Sessizliğin de bir dili var, ama kimse onu duymak istemiyor.

Bir şeyleri düzeltmeye çalışmak bana hep yapay geldi.

İnsan bir şeyi düzeltmeye çalıştığında, aslında olanı değil, kendi vicdanını tamir ediyor. Ben o sahte onarım cümlelerinden hep uzak durdum. Kırıklar açıkta kalsın istedim. Çünkü bazen hiçbir şey yapmamak, en dürüst tavır oluyor. Ama kimse dürüstlüğü sessizlikte aramıyor. Herkes bir şey "yapmamı" bekliyor. Oysa bazen yapmamak da bir seçim.

Beni yargılayanların gözlerine baktım defalarca. Orada kendimi bulmak istedim. Ama her bakış, başka bir aynaya çevirdi yüzümü. Kimi beni suçlu gösterdi, kimi eksik, kimi tamamen yabancı. Ve ben, hiçbirinde tam olarak kendimi göremedim. Ne garip... İnsan, başkalarının gözlerinde kendine bakmaya çalışıyor ama her göz başka bir hikâye anlatıyor. Ve sonunda hiçbir hikâye senin olmuyor.

Belki de Camus* haklıydı.

Anlam dediğimiz şey, insanın kendine sunduğu bir teselli. Bir oyalanma biçimi. Biz sebepsizce yaşıyoruz; sebepsizce seviyoruz, kırıyoruz, gidiyoruz. İyi ya da kötü olmanın anlamı da bu sebepsizliğin içinde eriyip gidiyor. Herkes kendine bir anlam uyduruyor ve sonra o anlama göre birbirini yargılıyor. Ben artık anlam uydurmak istemiyorum.

Akşam sokaklara çıktım. Hava serinlemişti, sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Adımlarım bilinçsizdi ama ağırdı. Bir çocuğun bakışı takıldı gözüme. Bana baktı, sonra annesinin elini daha sıkı tuttu. O an... içimden bir şey geçti. Sessiz ama keskin bir fark ediş. Ben kimsenin hikâyesinde kahraman olmayacağım. Belki hiçbir zaman olmadım. Belki de olmaya çalışmadım.

Ama belki mesele de bu değildi zaten.

Belki hayat, kahramanlıklar değil, yürümeye devam edebilmekle ilgiliydi. Nereye gittiğini bilmeden, hiçbir şeyi açıklamadan, kimseyi ikna etmeye çalışmadan... Sadece yürümek. Belki anlam da tam burada gizliydi: Anlamsızlığı kabullenmekte.

Ve ben yürümeye devam ettim.

Sokak lambalarının ışığı arkamda uzarken, içimde sessiz ama berrak bir şey vardı. Sanki sonunda bir şeyleri açıklamak zorunda kalmayacağım bir yere varmış gibiydim. Ya da belki hiçbir yere varmadan yürümek, zaten varmanın kendisiydi.

Not: Albert Camus, Fransız yazar ve filozof. Varoluşçuluk ile ilgilenmiştir ve absürdizm akımının öncülerinden biri olarak tanınır; fakat Camus kendini herhangi bir akımın filozofu olarak görmediğinden, kendini bir "varoluşçu" ya da "absürdist" olarak tanımlamaz.

Not: Bu satırlar, bir yerde rastladığım Camus'nun dikkat çekici bir sözünün peşine düşüp yaptığım küçük bir araştırmanın ardından ortaya çıktı. Teşekkürler, Google.

Yazan
Korhan KÜLÇE
www.korhankulce.com